

af Ordforbindelser med Sagen. For Sagens Skyld. I Sagens Interesse. For Sagens Udvikling. Det var "Kvindesagen", der den Gang var i sin Vorden.

En af dens mest glødende, men ikke altid mest kritiske Tilhængere var Fru Marie Rovsing, født Schack. Et varmhjertet, elskeligt Menneske, som sammen med sine to Døtre standhaftig holdt paa, at i intellektuel Henseende var Kvinder og Mænd ens udrustede fra Naturens Haand. Med stor og glødende Begejstring anførte hun Stuart Mill og kunde ikke tro, at det ikke var fra ham, jeg havde faaet mine Tanker. Først flere Aar senere læste jeg Mill, og jeg var naturligvis henrykt over hans Synspunkter. "Sagen" generede mig i Begyndelsen meget, og ungdommelig aabenhjertig og sanddru erklærede jeg, at jeg slet intet vilde have med den at gøre. Jeg for min personlige Del vilde være Læge og havde ingen Bihensigter eller Ansvarsfølelse overfor "Kvindesagen".— Det havde været Fru Rovsing og hendes Meningsfæller om at gøre at stifte Bekendtskab med mig, saa snart de hørte, at der var en ung Pige, der var begyndt at studere, thi det var dem af meget stor Vigtighed, at det for "Sagen"s Skyld skulde lykkes mig og lykkes mig saaledes, at vor lille By kunde se, at Kvinder havde Hjerne. Altsaa fandt der en Sammenkomst Sted mellem hende og mig. Hun var moder-

lig og sympatisk, erkyndigede sig om alt mig vedkommen= de, om mine Familieforhold, mine Pengemidler og mine Forbindelser. Fengers Interesse for mig og mine Studier var hun glad ved. Det gav "Sagen" Relief. Ham kunde hun lide at anføre, naar nogen kom med forkastende Domme. Hvor var hun ogsaa taknemlig for Triers uegennyttige Arbejde for alle de unge, der søgte til ham, men mest, fordi han havde modtaget mig som sin Elev.

Da hun hørte, at jeg maatte undervise for at leve, blev hun betænkelig og mente, at det gik ikke an, jeg maatte for Sagens Skyld have fuld Frihed til at studere.

Og saaledes gik det da til, at en Kreds af Kvindesagens Venner paatog sig ganske privat og hemmeligt at bekoste Udgifterne ved mine Studier indtil Artium.

Her maa jeg i mit Livs Efteraar - efter 40 Aars Forløb - have Lov til at bringe dem alle min dybt følte, oprigtige Tak. Altid har jeg følt, at jeg stod i Æresgæld til disse Mennesker. Og selv om jeg pekuniært har afbetalt Æresgælden, kan jeg aldrig gengælde dem deres Tillid og Tro paa mig - og ikke mindst maa jeg takke dem for den Finhed i Maaden, paa hvilken de støttede mig.- Endnu den Dag i Dag ved jeg ikke, hvem denne Kreds bestod af. Kun at Fru Marie Røvsing var deres Skatmester.

Vist er det, at jeg nu kom hurtigere frem, og min